

אחוז הם העלית, רובם לבנים ומולאטים.

אחוזי הבערות והאבטלה בקרב המעמר הנמוך מתקרב ל-90. נישואי תערובת בין מעמדיים הם נדירים, לא כך לגבי ילדים מעורבים. לכן מיספר הגוונים הקיימים בין השחור ללבן הוא כמעט אינסופי.

ב-1959 עלה לשלטון דוקטור פרנסואה דובלייה, שחור בן המעמד הנמוך, שכינוי ה"חיכה" שלו היה "פפה דוק". דובלייה חיסל (פשוטו כמשמעו) את רוב המתנגדים שלו, השאר הוגלו או נמקו בבתיהם. הוא הטיל טרור על התושבים בעזרת המיטרה החשאית הפרטית שלו. "הטונטון מקוט" (שריחבלה), אלה היו בריונים, שסימן ההיכר שלהם היה מישקפי שמש כהים ומיגבעות.

כיום עומד בראש המדינה ז'אקלוד דובלייה, (32), בנו של פפה דוק, שקיבל את השילטון בירושה. כינויו — "בייבי דוק" והוא "נשיא לכל החיים".

מישטר האימים של פפה דוק חלף, אך עד היום אין איש מעז לדבר נגד השילטון והשיחות בנושאים פוליטיים מצומצמות ביותר. הדיקטטורה עדיין נשארה.

בבוקר למחרת, כשהתעוררנו, חיכה על השולחן במירפסת מגש ובו קנקן גדול של מיץ אשכוליות טיבעי וקומקום קפה חם וטרי. בעודנו שותים ומתבוננים בעצי המנגו ודקלי הקוקוס עמוסי הפרי שבחצר הבית, היתה אניטה (18), המשרתת הצעירה, עסוקה בסידור המיטות בחדרי השינה ובני קיון הקומה השניה, קומת המגורים. הרגשה מוזרה:

מה שהעיר אותנו באותו בוקר מהשינה היה ציפצוף עז של מכונת בחצר הבית הגדול. בשעה 7: ציפצוף

בית קולוניאלי שרונה על המדרגות הרחבות המובילות אל ביתה, הבנוי בסינון של תחילת המאה. הוא מקושט בעמודים עם כותרות. בקומה התחתונה, שהיא חצי מרתף,

בישול על גחלים למרות שהבית הקולוניאלי של שרונה ומנו הוא בית מרווח, לא היו בו סידורי בישול ראויים. עד לפני חודש בישלה שרונה, ביחד עם אנטואנט, על גחלים בחצר. אז קנתה שרונה סוף סוף תנור-גז והשימחה במיטבח היתה גדולה.

בשפת הקריאול, ואנחנו מרכלים עברית, כאילו ישבנו בכסית ביום שישי בצהריים. שרונה (32), נולדה בתל-אביב לאיילי נתן ולרווי (כיום רובינשטיין). בגיל צעיר מאוד נפרדו הוריה והיא עברה לגור עם אמה בבית סבתה. כשהתחילה שרונה ללמוד בבית-ספר, רשמה אותה אמה לפנימיית הדסים ושם למדה עד שהתגייסה לצבא. את חופשותיה היתה שרונה מבלה אצל אמה שלה בתל-אביב, ובתקופות שריו לא היתה בארץ, היתה שרונה נוסעת לסבתא שלה.

כשגמרה את הצבא התחילה ללמוד ביולוגיה באוניברסיטה העברית ועברה לגור בירושלים. בערך באותה תקופה עזבה רווי את הארץ וזמן קצר אחריכן עברה לגור בהאיטי, כמנהלת-העסקים

שלא הירפה עד ששרונה יצאה בפגישה אל המירפסת ואנחנו רצנו אחריה מבהלים. "זה בסדר?" הרגיעה אותנו שרונה, "זאת אתי". אתי אלוף, גם היא בחורה ישראלית, מתגוררת בהאיטי כבר ארבע שנים: "באתי לחופשה קצרה ופשוט נשאיתי", היא אומרת בחיוך.

כמו ב"כסית" **ביום שישי**

אתי עלתה למעלה ואמרה: "אפשר לנשק את האורחים שהגיעו מן הארץ?" זמן קצר אחרי כן הגיעה גם רווי, אמה של שרונה ואשתו לשעבר של איילי נתן. רווי היא הוותיקה מכולן

לעצמה קאריירה משלה. באחת הפעמים, כאשר חזרה מביקור בהאיטי, "יבאה" משם אומנות מיוחדת של ריקמה בחרוזים, כמו עבודות החרוזים המשמשות כאבזורים בטקסי הוודו המקומיים. שרונה היתה יושבת שעות בבית ורוקמת בחרוזים ועזרים בשלל צבעים על ברי קנבס. "כל מה שמעניין אותי זו מישפחה" היתה אומרת אז לחברים.

ב-1975 נולד דניאל, בנם הבכור של איילי ושרונה ונכדם של רווי ואיילי. איילי נתן התמוגג אז מאושר. הנכד רמה מאוד לסבו והשימחה היתה גדולה.

כשרניאל היה בן שנה וחצי נסעה שרונה בפעם השלישית לביקור אצל אמה בהאיטי. היא היתה חוזרת משם עם סיפורי אגדות על ארץ אקזוטית רחוקה, על אקלים של קיץ תמידי. על פירות מכל המינים, על אוכל משגע המורכב בעיקר מדרגים ומפירותים (המשך בעמוד 60)

חבר ערבי מנו אל-סייה ושרונה. מנו הוא מולאטי. אמו בת האטי שחורה ואביו נוצרי, שהוריו היגרו מבית לחם. ערבים רבים מן המיזרח-התיכון היגרו להאיטי בתחילת המאה.